

Arrest

nr. 138 124 van 9 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bengalese nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt van 12 augustus 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 31 juli 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 12 augustus 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.07.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(..)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 12.12.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor K. E. (..), die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 07.08.2014 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (verzoekers halen aan dat zij op 17.01.2012 in België zijn aangekomen). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkenen tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekers menen dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing manifest gebaseerd is op een onjuiste en onvolledige feitenvinding en aangetast is door een manifeste beoordelingsfout mbt tot de voorliggende aandoening en behandeling; dit leidt tevens tot een gebrekkige motivering;

Doordat de bestreden beslissing verwijst naar het medisch advies dd 7/8/2014;

Doordat de raadgevend geneesheer stelt :

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 27-jarige dame diabetes type II heeft dat tijdens de zwangerschap insuline behoeft. Met het einde van de zwangerschap is er niet langer sprake van een aandoening die een behandeling behoeft. Betrokkene heeft nog een lichte vorm van diabetes. Betrokkene heeft op dit ogenblik geen behandeling nodig.

Doordat hij ten onrechte stelt dat er niet langer sprake is van een aandoening die een behandeling nodig heeft;

Dat er ten onrechte geconcludeerd wordt dat verzoekster nog een lichte vorm van diabetes heeft zonder te verwijzen naar enige informatie ook om dit te motiveren.

Dat er trouwens verwarrende premissen worden gebruikt nu de arts adviseur enerzijds stelt dat er niet langer sprake is van een aandoening die een behandeling behoeft en anderzijds deze afzwakt door te stellen dat verzoekster op dit ogenblik geen behandeling nodig heeft.

Terwijl de raadgevend adviseur in zijn eerste advies (dd 3/4/2014) stelde dat verzoekster zwangerschapsdiabetes had en er met het einde van de zwangerschap dus niet langer sprake was van een aandoening.

Terwijl hij deze beoordelingsfout thans tracht te corrigeren doch hierin wederom niet voldoet nu hij enerzijds –wel- corrigeert dat verzoekster diabetes type II heeft (ook buiten de zwangerschap) doch anderzijds nu voorhoudt dat er niet langer sprake is van een aandoening die een behandeling behoeft.

Terwijl deze redenering geen steekt houdt nu hij zich alleen maar baseert op de vaststelling dat verzoekster tijdens de zwangerschap insuline moest gebruiken, en dit thans –althans tijdelijk- niet het geval is.

Terwijl allereerst de stelling dat verzoekster nog een lichte vorm van diabetes heeft, gebaseerd is op een louter subjectieve en éézijdige interpretatie van de raadgevend geneesheer die hiervoor geen enkel cijfer/analyse en of andere objectiveerbare gegevens gebruikt.

Terwijl dit in elk geval wordt tegengesproken.

Terwijl in elk geval het medisch attest dd 28/2/2014 (dat door de raadgevend geneesheer wordt aangegrepen/misbruikt) nog steeds als behandeling medicatie met insuline vermeldt (HUMALOG en INSUMAN) maar tussen haakjes vermeldt dat de patiënte borstvoeding geeft; dat er wordt aan toegevoegd dat er na de borstvoeding orale antidiabetesbehandeling zal volgen;

Dat er ook zoals steeds werd herinnerd aan het feit dat er bij stopzetting van behandeling van deze aandoening (diabetes type II) gevolgen zullen, namelijk optalmologische, caridologische en neurologische complicaties en dat opvolging door endocrinoloog en oogarts noodzakelijk zijn.

Dat de behandeling uiteraard op het ogenblik van het laatste attest, 2 weken na de bevalling, niet definitief kon bepaald worden maar dat het daarom des te meer onjuist en onzorgvuldig was van de raadgevend arts om allerlei éézijdige en subjectieve conclusies te trekken ivm de aandoening en de behandeling ervan.

Terwijl trouwens o.a. inde medische attesten dd 9/7/2013 en 16/9/2013 ook bevestigd werd dat de diagnose diabetes type II is en de noodzakelijke behandeling van deze aandoening levenslang is.

Terwijl ook uit algemene medische informatie blijkt dat diabetes type II een chronische aandoening is die niet te genezen is en een levenslange behandeling vereist.

Terwijl de raadgevend geneesheer niet kan onwetend zijn ivm dergelijke algemene informatie omtrent chronische ziektes.

Terwijl hoe dan ook een tijdelijke –therapeutische - onderbreking (omwille van borstvoeding) van een bepaalde medicatie niet betekent dat de aandoening geen behandeling meer nodig heeft.

Doordat het advies derhalve –opnieuw- is aangetast door een manifeste beoordelingsfout, waardoor ook bij afleiding de bestreden beslissing op grond van een onjuist en vooral ONZORGVULDIG- advies tot haar besluit is gekomen.

Terwijl de uitdrukkelijke motiveringsverplichting vereist dat in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen opgenomen worden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een voldoende wijze.

Terwijl de overheid bij het nemen van haar beslissingen zorgvuldig dient te werk te gaan en rekening dient te houden met alle relevante gegevens; Dat het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat zij zich baseert op correcte feitelijke gegevens, op volledige gegevens en dat zij deze correct beoordeeld.

Terwijl uiteraard niet betwistbaar is dat indien er geen behandeling van de aandoening meer nodig is, er dient besloten te worden tot het ontbreken van het voorhanden zijn van de in artikel 9 ter gestelde voorwaarden.

Terwijl de raadgevend geneesheer echter blijkt geeft van een onzorgvuldige studie van het medisch dossier zoals het nochtans werd voorgelegd, - en waarvan hij stelt kennis genomen te hebben, aldus de lijst van medische attesten die hij vermeldt in zijn advies; dat hij bovendien algemene informatie ivm chronische ziekten zoals diabetes type II miskent en zijn wettelijke opdracht tekortdoet.

Terwijl verzoekster hic et nunc lijdt aan een ernstige chronische aandoening, die zeker een risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit en/of een risico op een onmenselijke en ontorende behandeling indien er geen behandeling is.

Terwijl dus ten onrechte deze situatie niet werd onderzocht, in het kader van de aanvraag, terwijl dit zo door de wet wordt voorzien.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingen in het kader van zijn wettigheidstoezicht moet onderzoeken of de beslissing in redelijkheid wordt gemotiveerd en genomen;

Uit al het voorgaande blijkt dat dit niet het geval is.

Dat dit middel volstaat om de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing aan te tonen.”

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers, die zich verzetten tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat zijn leven of fysieke integriteit in gevaar is of indien hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het komt enkel aan een door verweerder aangestelde arts toe om het al dan niet bestaan van dit reëel risico te beoordelen.

Bij arrest nr. 228.778 van 16 oktober 2014 heeft de Raad van State toegelicht waarom het artikel 9ter van de vreemdelingenwet als een op zichzelf staand artikel moet worden opgevat, louter met verwijzing naar het intern recht en niet ten opzichte van een regel van afgeleid Europees recht, meer bepaald artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Het arrest wijst op de klaarblijkelijke wens van de wetgever om die mogelijkheid om een machtiging tot verblijf te krijgen alleen voor ernstig zieke vreemdelingen te laten gelden.

2.5. Op 7 augustus 2014 verstrekte de arts-adviseur volgend medisch advies:

“Graag kom ik terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 31/07/2013.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 09/07/2013) ingevuld door dr. M.;*
- *Attest (d.d. 24/07/2013) van dr. B.;*
- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 27/07/2013) ingevuld door dr. B. waaruit blijkt dat betrokkene diabetes heeft;*
- *Attest (d.d. 22/07/2013) van dr. S. waaruit blijkt dat betrokkene op 20/02/2014 zal bevallen;*
- *Verslag (d.d. 22/07/2013) van dr. V.;*
- *Verslag (d.d. 24/07/2013) van dr. V.;*
- *Attesten (d.d. 5/8/2013) van dr. B.;*
- *Attest (d.d. 05/08/2013) van dr. M.;*
- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 05/08/2013) van dr. M.;*
- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 16/09/2013) ingevuld door dr. B.;*
- *Attest (d.d. 29/10/2013) van dr. B.;*
- *Attest (d.d. 29/10/2013) van dr. B.;*
- *Aanvraag voor onderzoeken (d.d. 28/10/2013) van dr. B.;*
- *Attest (d.d. 25/11/2013) van dr. B.;*
- *Attest (d.d. 3/12/2013) van dr. B.*
- *Attest (dd 20/2/2014) van Dr. S.*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 27-jarige dame diabetes type II heeft dat tijdens zwangerschappen insuline behoeft. Met het einde van de zwangerschap is er niet langer sprake van een aandoening die een behandeling behoeft. Betrokkene heeft nog een lichte vorm van diabetes; Betrokkene heeft op dit ogenblik geen behandeling nodig.

Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

2.6. Verzoekende partijen zijn het niet eens met de vaststelling dat het thans slechts om een lichte vorm van diabetes gaat die geen behandeling behoeft. Zij menen dat het advies tegenstrijdig is waar de arts-adviseur stelt dat er niet langer sprake is van een aandoening die een behandeling behoeft om dan later te stellen dat op dit ogenblik de aandoening geen behandeling behoeft. Uit het medisch attest van 28 februari 2014 blijkt evenwel dat als behandeling nog steeds insuline vermeld staat maar dat zij borstvoeding geeft en dat na de borstvoeding orale antidiabetesbehandeling zal volgen. Bij stopzetting van behandeling van diabetes type II zijn er diverse medische gevolgen. Verzoekende partijen menen dat uit de voorgelegde attesten blijkt dat levenslange behandeling nodig is. Ook algemene medische informatie toont dit aan. Een tijdelijke onderbreking omwille van borstvoeding van bepaalde medicatie betekent niet dat geen behandeling meer nodig is.

2.7. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Het enkele feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat deze alle door de verzoekende partij voorgelegde medische stukken in ogenschouw heeft genomen en op basis hiervan tot het besluit is gekomen dat verzoekende partij lijdt aan diabetes type II dat tijdens de zwangerschap insuline behoeft. Hij stelt echter vast dat de zwangerschap van verzoekende partij ondertussen achter de rug is zodat er thans nog slechts sprake is van een lichte vorm van diabetes die geen behandeling behoeft. Uit de door de verzoekende partij voorgelegde medische attesten blijkt inderdaad dat de geconsulteerde artsen attesteren dat er tijdens de zwangerschap van verzoekende partij diabetes type II werd ontdekt en dat in de zwangerschap nood is aan insulinetherapie en noodzaak aan controle door de verzoekende partij van haar glycemies. Op het medisch attest van 27 juli 2013 van dr. B. wordt uitdrukkelijk geattesteerd : *“Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling: tijdens de zwangerschap nood aan insulinetherapie dus nog +/- 30 weken”*.

Ook op het attest van 5 augustus 2013 wordt geattesteerd dat de medische behandeling bestaat uit insuline en dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling bepaald wordt op *“minstens gedurende heel de zwangerschap”*. Ook het medisch attest van 16 september 2013 stelt bij *“Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling: wekelijkse controle via diabetescentrum om insuline aan te passen tot bevalling.”* Zoals blijkt uit de voorgelegde medische attesten wordt door de behandelende geneesheren geoordeeld dat insuline noodzakelijk is *tijdens* de zwangerschap. Uit geen enkel van de voorgelegde medische attesten blijkt dat insuline nog noodzakelijk is na de zwangerschap en verzoekende partij toont dit met geen enkel concreet gegeven aan. Nochtans blijkt uit de feitelijke uiteenzetting in het verzoekschrift dat verzoekende partij op 13 februari 2014 bevallen is zodat zij ruimschoots de tijd had om bijkomende medische stukken neer te leggen die aantonen dat zij ook na de zwangerschap nog insuline nodig heeft. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift wel naar een medisch attest van 28 februari 2014 doch uit nazicht van het administratief dossier blijkt niet dat dergelijk attest werd voorgelegd. Het laatste attest dat verzoekende partij heeft voorgelegd stelt enkel dat de bevalling voorzien is op 20 februari 2014. Waar verzoekende partij voorts voorhoudt dat in het attest van 16 september 2013 gesteld wordt dat behandeling levenslang dient te gebeuren, mist haar betoog volledig feitelijke grondslag. Uit een integrale lezing van dit attest blijkt dergelijke stellingname immers niet. Wat betreft het attest van 9 juli 2013, daarin wordt inderdaad gewag gemaakt van een levenslange behandeling, maar hierin wordt evenwel niet meegedeeld wat die behandeling dan is. Zo wordt onder punt C/ actuele behandeling vermeldt dat er voorlopig geen medicamenteuze behandeling is noch hospitalisatie of interventie. Verzoekende partij kan hieruit dan ook bezwaarlijk afleiden dat zij levenslang insuline nodig heeft. Met haar blote verwijzing voorts naar algemene medische informatie dat diabetes type II levenslange behandeling vereist zonder dit ook maar met enig concreet element te staven, laat staan dat zij staat dat diabetes type II inhoudt dat levenslang insuline dient genomen te worden, slaagt verzoekende partij er evenmin in afbreuk te doen aan het oordeel van de arts-adviseur. Gelet op voorgaande vaststellingen is het niet kennelijk onredelijk dat de arts-adviseur *in casu* geoordeeld heeft dat *“Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 27-jarige dame diabetes type II heeft dat tijdens zwangerschappen insuline behoeft. Met het einde van de zwangerschap is er niet langer sprake van een aandoening die een behandeling behoeft. Betrokkene heeft nog een lichte vorm van diabetes; Betrokkene heeft op dit ogenblik geen behandeling nodig.”*

Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland”

Voorts kan niet gesteld worden dat dit advies verwarrende premissen inhoudt. Het advies is duidelijk en eenduidig.

2.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

2.9. Waar verzoekende partij tenslotte nog de schending van artikel 3 van de EVRM opwerpt, wijst de Raad erop dat zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van de EVRM schendt, zodat dit onderdeel niet beantwoordt aan de definitie van een middel en om die reden onontvankelijk is. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat de schending van artikel 3 van de EVRM niet aan de orde is.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER